

udsættes det altsaa, at 'en endog maa kunne anvendes paa Besslag af den omhandlede Natur, haves der dog en særligt lovhemlet Undtagelse, ifølge Forordningen af 27de September 1799 i Henseende til det omhandlede Tilfælde, hvilken iøvrigt i mange Henseender er formildet, saa at man ikke kan sige, at man kommer i Strid med Grundloven. Det vilde vist ogsaa føre meget vidt, hvis ikke Besslag kunde foretages paa den Maade, der er foreskrevet, og alle de ældre Anordninger, der i saa Henseende ere givne, skulde være ophævede. Men herhos maa jeg bemærke, at, dersom Bestemmelsen ikke kan blive, som den er — det er at sige i det Væsentlige; maaskee en eller anden Forandring kunde foregaae — saa seer jeg ikke, der er Andet at gjøre end at stryge den; thi jeg finder det aldeles upraktisk, at, naar En tiltales for en Trykkefrihedsforsælse, der da af den enkelte Retsbetjent skulde kunne tages Beslutning om, hvorvidt Skriftet i hans Jurisdiction skal lægges under Besslag eller ikke. En Retsbetjent har da ingen Grundvold, hvorfra han kan gaae ud med Hensyn til at bestemme Besslaget, end netop Actionsordren, og man kan ikke forlange af ham, at han skal undersøge, hvorvidt der er begaaet nogen Forbrydelse eller ikke. Dette ligger ganske udenfor hans Birkedrets, idetmindste for Dieblikket, og den eneste Grund, der foreligger for ham til et saadant Besslag, er den udsædte Ordre til Action. Men, dersom den ikke skal have saadan bindende Kraft for Alle, men hver enkelt Retsbetjent efter Skjøn skal kunne gjøre Besslag eller ikke, er hele Bestemmelsen upraktisk, og altsaa troer jeg, at den i saa Fald maatte aldeles stryges. I Anledning af samme S har det ærede Udvalg ogsaa gjort et andet Forslag, som jeg ved samme Leilighed skal berøre, nemlig, at Justitsaction i Pressesager ikke skulde anlægges efter Ordre af Justitsministeriet, men efter Ordre af vedkommende Dvirighed. Jeg troer, at det vilde være et stort Uheld for Pressen, om dette blev Tilfældet. Man maa dog erkende, at der er stor Forskiel mellem Pressesforbrydelser og de fleste andre Forbrydelser derved, at disse begaaes paa et vist Sted, berøre visse locale Retsforhold der paa Stedet, som Mord, Tyveri, Mordbrand og deslige Forbrydelser. Der er

det meget naturligt, at Paatale skal reises af Dvirigheden paa det Sted, hvor Forbrydelsen er begaaet. Men en Pressesforbrydelse seer derimod ved en Handling, som ligger for hele Folket, og som altsaa den øverste Repræsentant for Justitsvæsenet maa være den, der skal tage sig af. Dersom man overlader Forsølgningen af saadanne Sager til de enkelte Dvirigheder, vil man faae en meget forskjellig Maade at behandle dem paa, efter de forskjellige Dvirigheders forskjellige Ansuelser, og i det Hele taget en langt angsteligere Maade at behandle dem paa, end naar man overlader det til Justitsministeriet. Disse enkelte Dvirigheder vilde være angstelige for at faae en Jrettesættelse eller Tilhold af deres Foresatte, navnlig af Justitsministeriet, for ikke at have vist Narvaagenhed nok. Derfor vilde de være mere tilbøielige til at anlægge Sager for Pressesforbrydelser end den, der staaer paa det høieste Standpunkt og kan bevæge sig med mere Frihed. Det er ogsaa Noget, som til alle Tider her har været erkjendt. Da der hos os udkom under 4de December 1790 en Anordning, som satte Trykkefriheden i det Væsentlige paa samme Fod, som efter Rescriptet af 19de September 1770 og 7de October 1771 og hævede de Indskrænkninger, der i Mellemtiden vare gjorte, var der blandt andet en Bestemmelse, at ingen Pressesforbrydelse kunde forfølges uden efter Cancelliets Ordre. Denne Anordning blev optagen med almindelig Jubel. Endnu da jeg i 1794 kom til Kjøbenhavn, gjenlød denne Jubel, og det netop hos de Forfattere, som senere kom i Conflict med Trykkefrihedslovgivningen, fordi der i Anledning af deres senere Foretagende undertiden blev reist Forsølgelse mod dem, ligesom ogsaa denne Anordning blev optagen med stort Bisald i Europa, ja den blev af en af de daværende første Publicister erklæret for den eneste Trykkefrihedslow, der eksisterede i Europa. Det var vistnok ikke dens eneste Bestanddeel, men vistnok en meget væsentlig, at ikke den enkelte Dvirighed kan gribe ind, men at den høieste Justitsautoritet, eller om man vil, den høieste Anklageautoritet var den eneste, som her kunde tage Bestemmelse om, at der skulde mod en Forfatter anlægges Action. Men dette var